

Arrest

**nr. 109 214 van 6 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 november 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn schrijven dat per aangetekend schrijven naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 18 april 2013 oproep. U hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijkt van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van “overmacht”. Verzoeker betoogt als volgt:

“De verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij afstand zou gedaan hebben van haar asielaanvraag.

Het CGVS stelt het volgende in haar beslissing:

“(…)Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 18 april 2013 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. (…).”

Deze technische weigering is uiteraard onredelijk, aangezien verzoekende partij nooit haar oproepingsbrief heeft ontvangen. Verzoekende partij was niet op de hoogte van haar interview dd. 18 april 2013 en kon daar dan ook niet aanwezig zijn.

Ten gevolge van deze technische weigering kreeg verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is uiteraard absurd, gezien nog niet geoordeeld werd over haar asielaanvraag.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat deze technische weigering volledig onterecht is, gezien zij geen weet had van haar asielinterview.

Indien uit het administratief dossier van verzoekende partij zou blijken dat zij de oproepingsbrief toch zou ontvangen hebben, verwacht de verzoekende partij dit in beschikking ex artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te lezen. Verzoekende partij zal in dit geval niet verzoeken om gehoord te worden, in dit geval zal zij conform artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet een nieuwe asielaanvraag indienen, die onmiddellijk in overweging dient genomen te worden.

Hoe dan ook betreft het in casu een situatie van overmacht.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De verzoekende partij, meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping en dat hij binnen de 15 dagen na de daarin vastgestelde datum voor gehoor geen geldige reden heeft meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid zodat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker via aangetekend schrijven van 12 juni 2012 keuze van woonplaats heeft gedaan te 2100 Antwerpen, De Francqueslei 198. Dit schrijven is op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegekomen op 13 juni 2012 (stuk 6, woonplaatskeuze). Verder blijkt uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal tweemaal een “oproeping gehoor” heeft verstuurd voor een interview dat zou plaatsvinden op 18 april 2013 om 13u30, maar dat deze beide oproepingen door de post werden teruggestuurd naar de afzender met de vermelding “ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres” en dit op 8 en 10 april 2013 (stuk 6, oproeping gehoor). De dossierbehandelaar stelde op 18 april 2013 vast dat verzoeker zich niet had aangemeld (stuk 3, gehoorverslag). De Raad merkt op dat uit niets kan worden opgemaakt dat verzoeker ooit enige rechtvaardiging voor zijn afwezigheid zou hebben overgemaakt aan de verwerende partij.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.”

2.6. Verzoeker beweert zijn oproepingsbrief nooit te hebben ontvangen en derhalve niet op de hoogte te zijn van het interview dat zou plaatsvinden op 18 april 2013, waardoor hij daar ook niet aanwezig kon zijn. Verzoeker stelt dat het *in casu* een situatie van overmacht betreft en dat deze technische weigering volledig onterecht is. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij verzoeker (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). Verzoeker brengt echter geen enkel bewijs aan van de situatie van overmacht die hij aanvoert en beperkt zich tot een blote bewering. Er bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen enkele indicatie dat verzoeker zich in een situatie van overmacht bevond waardoor de commissaris-generaal geen onredelijkheid kan worden verweten door op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet te besluiten tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat na de vaststelling van de correcte toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet niet op de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag dient te worden ingegaan (RvS 7 mei 2008, nr. 2690 (c)).

2.7. Waar verzoeker opwerpt dat het absurd is dat hij na de beslissing van de commissaris-generaal een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat dit bevel thans niet het voorwerp is van onderhavige vordering. De uiteenzetting van verzoeker over de toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, is te dezen niet dienstig aangezien verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier werd opgeroepen overeenkomstig de artikelen 39/74 en 39/75 van de vreemdelingenwet.

2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN